ΕΤΟΣ Δ'ΑΡΙΘ. 564 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΠΕΜΠΤΗ 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. 40, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν,** *Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ,

ἐτελείωσε πλέον καὶ ἀπὸ τῆς μεθαύριον ἑτοιμασθῆτε ὅλοι σας καὶ ὅλαι σας ν' ἀναγνώσετε τὸ μυθιστόρημα τοῦ βαθέος μελετητοῦ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, τοῦ κομψοῦ συγγραφέως, τοῦ διακεκριμένου μυθιστοριογράφου

Γεωργίου Ὀνὲ

τὸ φέρον τὸν λαϊκὸν καὶ καταμαυρισμένον ἀπὸ καπνὸν καὶ σιδηρᾶ ρινίσματα τίτλον

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Εἶνε μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποσπάσῃ καὶ τὰ δάκρυα ἄφθονα ἀπὸ τῶν ἐχόντων εὐαίσθητον τὴν καρδίαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς γέλωτας πολλοὺς ἀπὸ τῶν διψώντων εὐθυμίαν καὶ ἀστειότητα. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὰ θὰ κάμῃ, ἀλλὰ καὶ κινοῦν ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν του θὰ δείξῃ ἄλλην μίαν φορὰν ἀκόμη εἰς αὐτοὺς ὅτι τὴν δροσιὰν τῶν αἰσθημάτων καὶ τὴν ποίησιν τῆς καρδίας ἂν τὰ ἀπαντήσωμέν ποτε, δὲν θὰ τὰ ἀπαντήσωμεν παρὰ τοῖς μεσίταις καὶ τῇ διεφθαρμένῃ ἀριστοκρατίᾳ, ἀλλὰ παρὰ τῷ ἐκ τῶν σπλάγχνων τοῦ λαοῦ ἐξερχομένῳ ἐργάτῃ, βιομηχάνῳ, ἐμπόρῳ, ὅστις μόνος διὰ τῆς θελήσεώς του καὶ τῆς προσωπικῆς του ἰσχύος δημιουργεῖ τὴν θέσιν, ἣν καταλαμβάνει ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ὅστις ἐὰν μὲν ἦνε πτωχὸς εὐθύμως καὶ γελῶν φέρει τὴν πτωχίαν του, ἂν δὲ πλούσιος κάμνει τοιαύτην χρῆσιν τοῦ πλούτου του, ὥστε κατορθοῖ νὰ κατακτᾷ τὰς περὶ αὐτὸν καρδίας. Καὶ κατὰ παράδοξον εὐτυχίαν, ἐνῷ ἡ ἐκλογὴ τοῦ μυθιστορήματος ἦτο ὅλως τυχαία, προσελκύσαντος τὰ βλέμματά μας μόνου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκδόσεων (ὅστις ἀναβαίνει εἰς 70) καὶ ὄχι τοῦ ποιοῦ τῆς ὕλης, ὅπερ ἠγνοοῦμεν, προσφέρει καὶ αὐτὸ σήμερον τὰς ὡραίας του ἰδέας εἰς τὸν ἀγῶνα, ὃν ἡ εὐγενὴς καὶ ἀνεξάρτητος δημοσιογραφία ἀνέλαβεν, ἐκεῖνον δηλαδὴ τοῦ νὰ πολεμήσῃ τὴν ὁλονὲν διὰ τοῦ χρηματιστηρίου, τῶν ἑταιρῶν, τοῦ καμπανίτου, τῶν διὰ τῆς τιμῆς τῆς συζύγου ἐξαγοραζομένων ἀδαμάντων καὶ θέσεων, τῶν χρυσοστολίστων ἀκολούθων, τοῦ βωδεβὶλ καὶ λοιπῶν αἰσχροτήτων εἰσαγομένην διαφθορὰν, προσπαθοῦσα νὰ ἀνυψώσῃ τὸν λαὸν εἰς σημεῖον, ἀφ' οὗ νὰ μὴ δύνανται νὰ τὸν καταβιβάσωσιν αἱ χρυσαῖ ἅλυσσεις τῆς διεφθαρμένης ἀριστοκρατίας τοῦ χρηματιστηρίου μέχρι τοῦ χρυσοῦ βορβόρου ἔνθα κυλίεται.

Δοιπὸν ἐπειδὴ συγκινεῖ, γοητεύει, κινεῖ τὸν γέλωτα καὶ προκαλεῖ τὰ δάκρυα ἀλληλοδιαδόχως, ἐπειδὴ εἶνε δι' ὅλας τὰς ἡλικίας καὶ δι' ὅλας τὰς ἰδιοσυγκρασίας καὶ τέλος διὰ τῶν ἰδεῶν του κτυπᾷ μίαν τάξιν, ἥτις ψιλῷ μόνον ὀνόματι ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ, κηλιδοῦσα αὐτὸν διὰ τῆς διαφθορᾶς της, δι' αὐτὰ ὅλα τὸ συνιστῶμεν εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνίδας, οἵτινες ἀναγινώσκοντες αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπερθερμανθῶσιν ἀπὸ περιέργειαν καὶ ἐνδιαφέρον, καταθελγόμενοι καὶ γοητευόμενοι ἀνὰ πᾶσαν γραμμήν. Ἴσως ἡ ἀτελὴς μετάφρασις βλάπτει τὸ ἀριστουργηματάκι αὐτό, ἀλλ' εἶνε τόσον ὡραῖον, ὥστε ὅση βλάβη καὶ ἂν τῷ ἐπενεχθῇ, θὰ μείνῃ πάντοτε ἐνδιαφέρον καὶ ἐνδιαφέρον, ἀποτελοῦν τὸν δικαιότερον τίτλον τῆς δόξης τοῦ συγγραφέως.

Ὁ μεταφραστὴς

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 62, προϊὸν πάλης μακρᾶς μεταξὺ βασιλείας καὶ ἔθνους, ἀπέδειξεν ἐπὶ τέλους. ὡς συνέβη πάντοτε ἐν τῇ ἱστορίᾳ, νικητὴν τὸ ἔθνος· ἀλλ' ἡ μακρὰ πάλη ἐξήντλησε τὰς δυνάμεις τοῦ ἔθνους, διέφθειρε τοὺς χαρακτῆρας, ὅπερ εἶνε προνόμιον τῶν καταπολεμουμένων βασιλειῶν, καὶ κατέστησεν ἡμᾶς ἀνικάνους αὐτοκυβερνήσεως, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ἀνελάβομεν τὰς ἡνίας. Ἡ γενεὰ τοῦ 21 εἶχεν ἐκλείψῃ, χωρὶς νὰ κληροδοτήσῃ εἰς τὴν παροῦσαν τὰς ἀρετὰς καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῆς· ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ἐν τῇ φιλολογίᾳ, ἐν τοῖς ἤθεσιν, ἐν τῇ πολιτικῇ ἐπῆλθεν ἀνέλπιστος καὶ παράδοξος κατάπτωσις. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὰ ἀτομικὰ συμφέροντα προήχθησαν ἰσχυρῶς ἔκτοτε, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ λόγος τοῦ φαινομένου τούτου σπουδαῖος ἡ ἐκθρόνισις τοῦ Ὄθωνος· ὁπωσδήποτε μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐκείνην ἐνισχύθησαν τὰ ἄτομα, ἀλλὰ δὲν ἐνισχύθη τὸ Κράτος· αἱ ἀσημότητες προσέλαβον ἐπισημότητα, αἱ πεζαὶ φύσεις προσεκτήσαντο πτερά· ἐπλήθυνον οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ δημοσιογράφοι καὶ οἱ πλούσιοι χωρὶς νὰ βελτιωθῶσι κατὰ ποιόν, ἐπολλαπλασιάσθησαν τὰ σχολεῖα κατὰ λόγον τῆς ἐκπτώσεως τῆς ἐκπαιδεύσεως· ἐδημοκρατήθη ἀληθῶς ἡ διοίκησις, ἀλλὰ τοῦτο κατέστησεν αὐτὴν ἐλαττωματικωτέραν καὶ ἀδικωτέραν· ἀνοίχθησαν αἱ πύλαι τοῦ στρατοῦ εἰς πάν-

τας τοὺς πολίτας, ἀλλ' ὁ στρατὸς ἐξέλιπε· κατηργήθησαν τὰ προνόμια τῶν ναυτικῶν οἰκογενειῶν, ἀλλὰ τὸ ναυτικὸν δὲν προήχθη, καὶ ηὔξησαν οἱ σπουδαρχίδαι, ἀλλὰ οἱ πολιτικοὶ ἐστείρευσαν. Ἀλλὰ τὸ ἔθνος δὲν ἐξήγγειλεν εἰσέτι τὸν τελευταῖον αὐτοῦ λόγον· ὑπολείπεται νὰ ἴδωμεν τί θὰ εἴπῃ ἡ νέα γενεά.

Δυοῖν θάτερον ἡ ἐπανάστασις τοῦ 62 ὑπῆρξε λάθος καὶ ὀπισθοδρόμησις, ἢ τὰ ἀποτελέσματα τῆς αὐτοκυβερνήσεως, ἣν καθιέρωσε, δὲν ἐφάνησαν εἰσέτι. Οἱ μὴ γνωρίζοντες νὰ ἀποταθῶσι πρὸς τὸ ἔθνος, οἱ περὶ τὰς προσωπικότητας εὐαρεστούμενοι νὰ τυρβάζωσιν, οἱ ἐξαρτῶντες τὰ πολιτικὰ ζητήματα ἐκ τῆς ἀτομικῆς βουλήσεως, ἀπηύθυναν ἐσχάτως κατὰ τοῦ βασιλέως, καίτοι τοῦτο εἶνε ἥκιστα δημοκρατικόν, σφοδρὸν παράπονον, διότι δὲν ἐπεμελήθη τὴν στρατιωτικὴν ὀργάνωσιν τῆς χώρας. Ἡμεῖς ὅμως θὰ ἀπηυθύνομεν κατ' αὐτοῦ ἄλλο παράπονον, ὅτι δὲν ἐπεμελήθη τὴν ναυτικὴν ἐξόπλισιν τοῦ ἔθνους, πολὺ χρησιμωτέραν καθ' ἡμᾶς. Ἐπίσης αἱ τὰ πάνδεινα πάσχουσαι ἐκ τῆς κακοδιοικήσεως ἐπαρχίαι τῆς Ἑλλάδος μαίνονται κατὰ τοῦ βασιλέως, διότι δὲν ἀναλαμβάνει αὐτοπροσώπως τὴν ἀνωτάτην αὐτῶν διοίκησιν. Φίλος δέ τις ἡμῶν, φιλοσορικώτερος ἴσως πάντων, διαρρηγνύηται καθ' ἑκάστην τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, διότι ὁ βασιλεὺς ἀνέχεται παραλυομένην τοσοῦτον τὴν ἐθνικὴν ἐκπαίδευσιν, ἥτις εἶνε ὁ ἄρτος τοῦ λαοῦ, καὶ ἐξ ἧς μόνης πᾶν καλὸν δύναται νὰ προέλθῃ. Κατὰ τὴν τοιαύτην λογικὴν, συγκεντρούμενα τὰ παράπονα πάντα ἤθελον ἀπολήξει εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἐκμηδένισιν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 62. Τὸ καθ' ἡμᾶς δεν δυνάμεθα νὰ καταδικάσωμεν οὕτω τὴν ἐπανάστασιν ταύτην· προτιμῶμεν νὰ διδάξωμεν τὸ ἔθνος πῶς νὰ αὐτοκυβερνηθῇ, παρὰ νὰ διδάξωμεν τὸν βασιλέα πῶς νὰ κυβερνήσῃ, τοῦθ' ὅπερ μήτε δημοκρατικὸν εἶνε, μήτε συνταγματικὸν, μήτε ἁπλῶς πολιτικόν· ἀπαξιοῦμεν μάλιστα καὶ μίαν σταγόνα μελάνης νὰ δαπανήσωμεν πρὸς διδαχὴν τοῦ βασιλέως, ἐν ὅσῳ ὑπάρχει ἔθνος κυρίαρχον καὶ αὐτοκυβερνώμενον. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 62 δὲν ἐγέννησεν εἰσέτι, ἀλλὰ πιστεύομεν ἀδιστάκτως ὅτι θὰ γεννήσῃ. Τὴν πεποίθησιν ἡμῶν ταύτην κρατύνει ἐγγύθεν μελέτη τῆς νεολαίας.

Δύνασθε νὰ βοηθήσητε τὴν γήραν; νὰ διδάξητε τὴν νεολαίαν; νὰ συντρίψητε τὰ ποικίλα μαγγανεύματα τοῦ ἀτομισμοῦ; νὰ διασπείρητε τὴν ἰδέαν τοῦ καθήκοντος; νὰ μεγαλύνητε ἐνώπιον τῆς φαντασίας τῶν πολιτῶν τὴν εἰκόνα τῆς πατρίδος; ἰδοὺ τὸ στάδιον. Ταύτην θεωροῦμεν ἀποστολὴν ὄντως δημοσιογραφικὴν καὶ πολιτικήν. Οἱ γηραιότεροι μάλιστα τῶν συναδέλφων ἡμῶν ὤφειλον νὰ γνωρίζωσιν, ὅτι διὰ τῆς μέχρι τοῦδε τακτικῆς μόνον τὰ πρόσωπα τῶν πολιτευομένων προσκαίρως ἐξυπηρέτησαν, ἀποτελέσματα δὲ σοβαρὰ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους οὐδόλως ἐπέτυχον. Ἂς ἀφήσωμεν τοὺς νεκροὺς νὰ θάπτωσιν τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς καὶ ἂς βαδίσωμεν εὐθὺ πρὸς τὸ μέλλον. Ἡ Ἑλλὰς δὲν θὰ ἀποθάνῃ ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακείου τοῦ κ. Τρικούπη, μηδὲ ἂν ἑκατοντάκις ἦτο περιτετυλιγμένη ἐντὸς αὐτοῦ, οὔτε θὰ ἀναζήσῃ ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ κ. Δηληγιάννη, ἐὰν ἦνε προωρισμένη πρὸς θάνατον. Βλέπετε τοὺς πυρίνους τούτους ὀφθαλμοὺς τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος; ἀκούετε τοὺς ἀγνοὺς τούτους παλμοὺς ἀφατριάστων καὶ νεαρῶν καρδιῶν; ὑπάρχει ἐκεῖ ζωὴ, ἣν οὐδεὶς ἀγγλομαθὴς μωρόσοφος δύναται νὰ ἀποξηράνῃ καὶ οὐδεὶς βασιλεὺς νὰ ἐμφυσήσῃ. Ὑπὸ τὴν ἀπεχθεστάτην φενάκην τῆς ἐπικρατούσης πολιτικῆς ὑπάρχει πνεῦμα νεάζον καὶ πλῆρες εἰλικρινείας καὶ φιλοπατρίας τὸ πνεῦμα τῆς νεολαίας, τὸ ὁποῖον ψαύει μὲν ἡ φενάκη, ἀλλὰ δὲν ἀλλοιοῖ. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἡ πατρὶς, ἐὰν ἡ ἐκ τῶν αἱμάτων καὶ τοῦ πυρὸς ἀναβλαστήσασα νέα Ἑλλὰς ἦτο προωρισμένη καὶ πάλιν εἰς ταχὺν καὶ ἄδοξον θάνατον, ἡμεῖς, τὰ τελευταῖα αὐτῆς τέκνα, ἡμεῖς, οἱ μὴ δοκιμασθέντες εἰσέτι ἐς τῇ πολιτικῇ, ἡμεῖς οἱ περισσότερον ἀγαπῶντες παρὰ ὑπολογίζοντες, ἡμεῖς τέλος οἱ νέοι καθῆκον ἔχομεν μέχρις ἐσχάτης πνοῆς νὰ μὴ πιστεύσωμεν εἰς τὸ ἄδοξον τῆς πατρίδος ἡμῶν τέλος.

Ἀλλ' εἶνε μεγαλειτέρα ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ μέλλον αὐτῆς, παρ' ὅσον φαντάζονται οἱ ἄνθρωποι τοῦ παρόντος, οἱ τὰς ἰδίας μόνον δυνάμεις ὑπολογίζοντες καὶ συμφώνως πρὸς τὰ παρελθόντα καὶ παρόντα αὐτῶν σφάλματα συλλογιζόμενοι. Δὲν ἀνέτυρεν ἡ θεία πρόνοια τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ σκότους τῆς δουλείας, ἵνα καταστήσῃ αὐτὴν βορὰν τῶν φατριαστῶν καὶ ὄψον τῶν μεσιτῶν. Ἐὰν μέχρι τοῦδε ἀπέτυχε τὸ ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας, οὐδὲν ἄλλο ἀποδεικνύει τοῦτο ἢ πρόσκαιρόν τινα σταθμὸν ἐν τῇ προοδευτικῇ κινήσει, σταθμὸν συνηθέστατον καὶ ἴσως ἀναγκαῖον ἐν τῇ πορείᾳ τῶν ἐθνῶν. Ἂς οἰκτείρωσι τὴν ἑαυτῶν τύχην οἱ διαβιώσαντες ἐν τῷ σταθμῷ τούτῳ ὑπὸ σκότος νυκτερινὸν καὶ ἐν ἀδρανεῖ καὶ ὑπνηλῇ καταστάσει· ἀλλ' ἂς μὴ προδικάσωσι τὸν ἀνατελοῦντα τῆς αὔριον ἥλιον. Ἐν τῇ ἠθικῇ ἀτμοσφαίρᾳ, ὅπως καὶ ἐν τῇ φυσικῇ, αἱ ἀντιθέσεις διαδέχονται ἀλλήλας, ὅταν ὀλιγώτερον περιμένῃ τις αὐτάς· ὑπάρχει ἐν τῷ μέλλοντι Ἑλλὰς, ἥτις μὴ δυναμένη νὰ ἦνε χειροτέρα, ἔσεται πάντως ἀξιωτέρα ἑαυτῆς. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὁ νόμος τῆς ἀνθρωπότητος ἦτο ἡ πρόοδος καὶ ὁ τῶν ἐθνῶν ἡ παρακμή· σήμερον ἔθνος καὶ ἀνθρωπότης σχεδὸν συνεταυτίσθησαν καὶ ὁ νόμος τῆς αἰωνίας ἀναπλάσεως κατίσχυσε τῆς ἀνάγκης τοῦ θανάτου. Καυχώμεθα ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, μόνον ἐκ τῆς ἀρχαιότητος ἐξελέξατο, ἡ θεία πρόνοια, ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι ὁ θάνατος εἶνε μὲν ἀνάγκη τῶν ἀτόμων, ἀλλ' ὄχι καὶ τῶν ἐθνῶν· καὶ καυχώμεθα πρὸ πάντων, διότι ἡ ὑψίστη αὕτη ἀποστολὴ, ἀποπλανηθεῖσα ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη, ἐκληρώθη ἤδη εἰς τὴν νέαν γενεὰν τῆς σήμερον.

Κ. Ἱεροκλῆς

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ κ. Κουλουριώτης, ἀφοῦ μετέβη εἰς Ἤπειρον διὰ νὰ ἐργασθῇ ἐναντίον τοῦ ἑλληνισμοῦ, δημοσιεύει διατριβὴν ἐν τῷ *Αἰῶνι*, παραπονούμενος ἐναντίον τοῦ προξένου μας κ. Σωμάκη, ᾧ ἐγκαρδίως συγχαίρομεν ὡς ἀποδιώξαντος τὸν μιαρὸν τοῦτον Ἰησουΐτην, ὅστις πῆγε ἐκεῖ μὲ ἀλβανικὰς φυλλάδας καὶ ἀλφαβητάρια δικά του φορτωμένος νὰ 'πῇ τῶν Ἠπειρωτῶν ὅτι ἔχουν γλῶσσα δική τους—δηλαδὴ τοῦ Κουλουριώτη—καὶ νὰ παύσουν καλούμενοι Ἕλληνες. Παραπονεῖται δὲ κατὰ τοῦ κακὸν κακῶς ἀποπέμψαντος αὐτὸν κ. Σωμάκη, ὡς Ἕλλην, οὗ αἱ ἐλευθερίαι παρεβιάσθησαν! Καὶ ὁ *Αἰὼν* δημοσιεύει τὰς μωρολογίας αὐτάς!!

Ἐρωτῶμεν ἡμεῖς τὸν κ. Κουλουριώτην:

Εἶνε ἢ δὲν εἶνε προτεστάντος, ναὶ ἢ ὄχι;

Ἐργάζεται ὡς μέλος προπαγάνδας καὶ μισθοδοτεῖται ὑπὸ αὐτῆς, ναὶ ἢ ὄχι;

Πῆγε εἰς τὴν Ἤπειρον νὰ ἐνώσῃ τὸν ἑλληνισμὸν ἢ νὰ τὸν διαιρέσῃ, ναὶ ἢ ὄχι;

Ἀλαζοπιστήσας Ἕλλην δύναται νὰ ὀνομασθῇ Ἕλλην, ναὶ ἢ ὄχι;

Οἱ ἄλλοι ἱεραπόστολοι, ὧν αὐτὸς εἶνε ἀδελφὸς, ἐργάζονται ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἢ κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ναὶ ἢ ὄχι;

Ἂς ἀπαντήσῃ παστρικὰ εἰς αὐτὰς τὰς ρητὰς ἐρωτήσεις, καὶ τῷ ὑπισχνούμεθα νὰ τοῦ ἀνοίξωμεν μόνον δι' αὐτὰ τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος μας.

Ἡ ἀξία καὶ ἱκανότης τῶν ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου ἐνωμοταρχῶν ὁσημέραι ἐκδηλοῦται ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν. Μετὰ χαρᾶς ἀναφέρομεν τὸν ἐνωμοτάρχην Στέφανον Ἐμμανουὴλ, ὅστις ἐμάθομεν ὅτι κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ τὸν ἐπὶ τετραετίαν λυμαινόμενον τὰς Πάτρας καὶ ἐπίφοβον εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν φυγόδικον Ν. Κώνσταν Παππᾶν, ὅστις ἔφερεν ἐπὶ τὴν ῥάχιν τέσσαρα μόνον ἐντάλματα συλλήψεως ἐπὶ ἀπαγωγῇ, δύο ἐπὶ ἀποπείραις ἀναιρέσεως, ἀποπείρᾳ βιασμοῦ, καὶ φόνῳ, καὶ κατηγορεῖτο καὶ δι' ἄλλας ἀκόμη ἐγκληματικὰς πράξεις, ὧν μικροτέρα ἦτο ἡ ἀένναος καὶ καθημερινὴ σχεδὸν κατὰ τῆς ἐξουσίας ἀντίστασις, καὶ ἐπίθεσις ἀκόμη ἐνίοτε κατ' αὐτῆς. Συγχαίροντες ὅθεν τὸν ἀπαλλάξαντα τὰς Πάτρας ἀπὸ τοῦ κακούργου ἐνωμοτάρχην κ. Ἐμμανουὴλ, εὐχόμεθα δικαίαν ἐκτίμησιν τῆς πράξεώς του ὑπὸ τῶν ἀμοδίων, ὡς ἐξετιμήθη ὑπὸ τῆς κοινωνίας.

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ὀφείλει νὰ συστήσῃ ἐφορευτικὴν ἐπιτροπὴν νὰ περιέλθῃ πρῶτον ὅλα τὰ δημοτικὰ ἰδιοσυντήρητα σχολεῖα, περὶ ὧν ὡραῖον ἄρθρον ἔγραψε πέρυσιν ἐν τῷ «Μὴ Χάνεσαι» ὁ κ. Ἀρ. Κουρτίδης, καὶ νὰ ἴδῃ ἡ ἐπιτροπὴ τί γίνεται ἐκεῖ μέσα, πῶς διημερεύουν τὰ παιδιά, πῶς διδάσκονται κτλ. Νὰ περιέλθῃ δ' ἐπίσης ἡ αὐτὴ ἐπιτροπὴ καὶ τὰ λεγόμενα Λύκεια καὶ νὰ ἐπιβλέψῃ τοὺς ὅρους ὑφ' οὓς συντηροῦνται. Ἰδίως καθὰ ἀκούομεν οἱ ὅροι τῆς διατροφῆς ἔν τισι Λυκείοις ἀρρένων τε καὶ θηλέων καθυστεροῦσι πολύ. Ὄχι μόνον ἐπαρκῶς δὲν τρέφονται τὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ στοιχειώδεις ὅροι τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς καθαριότητος δὲν ἐκτελοῦνται. Μόνον περὶ τοῦ Λυκείου Σιμοπούλου εἴωθα εἰς θέσιν νὰ διαβεβαιώσωμεν ὅτι οἱ γονεῖς δύνανται νὰ ὦσιν ἥσυχοι περὶ τῆς διατροφῆς τῶν τέκνων των. Ἡ αὐτὴ ἐπιτροπὴ δέον νὰ ἐξετάσῃ καὶ τὰ τοῦ Ἀρσακείου. Τὰς σκέψεις αὐτὰς ὑποβάλλομεν τῷ φιλοπροόδῳ ὑπουργῷ κ. Βουλπιώτῃ.

Ἐκ Χαλκίδος τηλεγραφοῦσιν, ὅτι κατ' ἀναφορὰν Δημάρχου Μεσσηνίων ἀρτίως ληφθεῖσαν, χθὲς ὥραν 7 μ.μ. ἐν χωρίῳ Καστέλλα, διερχομένων τινῶν πρό τινος αὐτόθι παντοπωλείου, μετὰ μουσικῶν ὀργάνων ἐπυροβόλησαν κατ' αὐτῶν οἱ Χαρ. Λεόντης, Γεώρ. Ξυνοτύρας, Δημ. Σούφρας, Εὐάγγελος Σούφρας, Ἀθ. Δ. Σπανὸς καὶ ἄλλοι διὰ δικάνων ὅπλων καὶ ἐφόνευσαν τοὺς Γ. Δ. Γυφτοδήμου, Ἰω. Νταβοῦ καὶ Γ. Ἀλεξάνδρου, πληγώσαντες δὲ ἐπικινδύνως τὸν Χ.Ν. Σιγανόν.

Ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν πλημμελειοδικῶν Λαρίσσης ἔσπευσεν εἰς Ἀγυιὰν καὶ ἐπελήφθη ἀνακρίσεων ἐνεργῶν κατ' οἶκον ἔρευναν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν αὐτουργῶν τοῦ μυσαροῦ ἐγκλήματος ἐναντίον τόσον ἀγαθοῦ δημάρχου ὃν ἀπώλεσεν ἡ Ἀγυά.

Ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Βέλλια Μελέτιος Α. Τῶρος ἐτῶν 28 διασκεδάζων μετ' ἄλλων φίλων του ἐν τῷ λιμενίσκῳ Μεγάρων, ἐπυροβόλησε διὰ τοῦ ὁποίου ἔφερε πιστολίου πρὸς τὰ ἄνω· κατὰ δὲ τὸν πυροβολισμὸν ἡ κάνα διερράγη εἰς πολλὰ τεμάχια ἐξ ὧν τῷ ἐπηνέχθη τραῦμα κατὰ τὸ μέτωπον. Ὁ τραυματισθεὶς μετηνέχθη ἐρ' ἁμάξης εἰς τὸ αὐτόθι νοσοκομεῖον πρὸς νοσηλείαν του.

Ἐπιζωοτία εἰς τὸν δῆμον Πλαταιῶν, ἀναφανεῖσα τὸ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 563)

πρὸς τὴν θέσιν τῶν μελλονύμφων. Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ μαρκησία ἐκλέγοντες αὐτὰ ἐν μεγάλῳ παρισινῷ κοσμηματοπωλείῳ εἶχον λησμονήσει ἐκείνους δι' οὓς προώριζον αὐτά. Καὶ μολαταῦτα ὁ μαρκήσιος οὐδόλως εἶχε τὴν ματαιοφροσύνην τινῶν ἑκατομμυριούχων· δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ πρὸς ἐπίδειξιν.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ Ἰωάννα δὲν ἐσκέπτετο τὰ μεγαλοπρεπῆ δῶρά της. Ὁ καλλωπισμὸς αὐτῆς συνεπληροῦτο, ἡ δὲ μαρκησία βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Ἐρριέττης ἔθετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της τὸ ἐξ ἀνθέων χρυσομηλέας στέμμα καὶ προσεκόλλησε τὸ κάλυμμα αὐτῆς.

Οἱ κώδωνες ἐσήμαινον. Ἐξῆλθον τῆς οἰκίας.

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιὰν, ὁδηγῶν τὴν θυγατέρα του, καὶ ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν φέρων τὴν μαρκησίαν ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἤρχοντο τῆς πορείας.

Εἷς πύραυλος διασχίσας τὸν ἀέρα ἦν τὸ σύνθημα. Ἀμέσως ἐν τῷ χωρίῳ, πανταχόθεν καὶ ἰδίως κατὰ τὴν διάβασιν τῆς συνοδείας οἱ χωρικοὶ ἐπυροβόλησαν πρὸς ἔνδειξιν τῆς μεγάλης αὐτῶν χαρᾶς.

Τὸ πλῆθος συνωθεῖτο πρὸ τοῦ δημαρχείου, ὅπου εὑρίσκονται εἴκοσι νεανίαι καὶ ἕτεραι τοσαῦται νεάνιδες λευκοενδεδυμέναι καὶ κεκοσμημέναι διὰ ταινιῶν.

Μία τῶν νεανίδων καὶ εἷς τῶν νεανιῶν ἐκράτουν ἕκαστος ἀνθοδέσμην, ἣν ἔμελλον νὰ προσφέρωσι τοῖς μελλονύμφοις συγχαίροντες αὐτοῖς, κατὰ τὴν ἀρχαίαν τοῦ τόπου συνήθειαν.

Ἡ ἐνδιαφέρουσα καὶ λίαν συγκινητικὴ αὕτη τελετὴ γίνεται ἀμέσως μετὰ τὸν πολιτικὸν γάμον.

Ἡ συνοδεία κατὰ τὴν διάβασίν της μέχρι τῆς εἰσόδου αὐτῶν εἰς τὸ δημαρχεῖον ἐχαιρετήθη δι' ἐπευφημιῶν καὶ ζητωκραυγῶν.

«Ζήτω ἡ Ἰωάννα! Ζήτω ὁ Ἰάκωβος Γρανδέν! Ζήτω ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν!»

— Ὦ! οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι! οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι! ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος.

— Πάντες χαίρουσιν ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ τῶν τριῶν τούτων προσώπων, τὰ ὁποῖα ἀγαπῶσιν, ἀπήντησεν ἡ βαρόνη.

Τὸν γάμον ἐτέλεσεν ὁ βοηθὸς ἀντικαταστάτης τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν.

Ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν εἶχεν ὡς μάρτυρας τὸν συνταγματάρχην αὐτοῦ καὶ τὸν πακτωτὴν, παρ' ᾧ εἶχε χρηματίσει· οἱ

πρῶτον εἰς τὰς ἀγέλας τῆς κοινότητος Καπαραλία. Πέντε βόες ἐξεμέτρησαν τὸ ζῆν· τὸ ὄνομα τῆς νόσου διατελεῖ εἰσέτι ἄγνωστον.

Εἰς τὴν θέσιν Χαροσακοῦλι τοῦ Μαραθῶνος ἐξερράγη **παρκαΐδα**, ἀποτεφρώσασα 500 πεύκα!

Ἔχασα τὴν σύζυγόν μου! Μὲ τὴν προσφώνησιν αὐτὴν εἰσῆλθε χθὲς εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ὁ ἐκ Κέας ξυλουργὸς Κυριακόπουλος ἀναγγείλας ὅτι ἡ ὡραία του Ἀδριάνα ἑδραπέτευσε τῆς οἰκίας, παραλαβοῦσα τιμαλφῆ, ἐνδύματα, χρήματα καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, πλὴν τοῦ συζύγου της ἐννοεῖται, ὃν ἐγκατέλιπεν ἀναζητοῦντα αὐτήν.

Ἄλλη δραπέτευσις τῆς ὑπηρετρίας τοῦ συνταγματάρχου κ. Τσακάκη, *σιγυρισάσης* καὶ αὐτῆς ἑκατὸν δραχμὰς τοῖς μετρητοῖς καὶ πεντακοσίας εἰς εἴδη.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὁ κ. **Ἀνέστης Κωνσταντινίδης** συνεβάλετο πολὺ εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἑλληνικῆς Βιβλιακῆς τέχνης! Τὸ Νέον του Βιβλιοπωλεῖον, μετενεχθὲν ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἀριστερᾷ τῷ κατερχομένῳ, ὅπου ἄλλοτε κουρεῖον, δικαίως δύναται νὰ ὀνομασθῇ το *χρυσοῦν Βιβλιοπωλεῖον*. Ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν ἀστράπτει ἀπὸ ποικιλίαν καὶ καλλονὴν βιβλίων, πρώτην δὲ φορὰν ἴσως Ἑλληνικὸν Βιβλιοπωλεῖον ἐδείξε τόσον πλοῦτον καὶ τόσην φιλοκαλίαν. Συγχαίρομεν τῷ κ. Ἀνέστῃ Κωνσταντινίδῃ, διὰ τὰς ἀμερικανικὰς προόδους, ἃς ποιεῖται. Εὐχαρίστως δὲ μανθάνομεν ὅτι καὶ πλῆρες εὐρωπαϊκὸν τμῆμα πρῶτος αὐτὸς νεώτατα φέρων βιβλία ἐγκαινιάζει προσεχῶς, θὰ εὐχαριστηθῶμεν δὲ περισσότερον ἂν εἰς τὴν προμήθειαν, ἣν θὰ λαμβάνῃ φανῇ συγκαταβατικὸς καὶ εἰσαγάγῃ καὶ ἐδῶ τὸν συναγωνισμὸν εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ βιβλία. ἂν μόλις εἴδομεν ἀνατείλαντα διὰ τῆς ἀποσπάσεως τοῦ κ. Μπὲκ ἀπὸ τοῦ κ. Βίλπερ.

Τὸ νέον φυλλάδιον τοῦ *Ἀττικοῦ Μουσείου*, πάντοτε φιλοκάλως ἐκτυπούμενον, πάντοτε ὡραῖον, πάντοτε μετ' ἐπιμελείας ἐκδιδόμενον, ἔχει ἐπὶ προμετωπίδος τὴν εἰκόνα τοῦ ἀοιδίμου Γεωργίου Ἰακωβάτου, καλῶς ἐπεξειργασμένην πλὴν τῆς ρινὸς ἣν κακοήθως ὁ ξυλογράφος ἐσίμωσεν, ἐνῷ τόσην ἐπιτυχίαν ἔδωκεν εἰς ὅλον τὸ παραστατικόν, καὶ προτείνομεν νὰ γραφῇ ἐκ νέου ἡ εἰκών, ἀφοῦ τόσον ἐπέτυχε τὸ πρῶτον πείραμα. Ὅλοι πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ μεγάλου πρωτοτύπου ρήτορος, ὄχι μόνον ἐν τῇ φαντασίᾳ ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς αἰθούσαις ἡμῶν. Πότε δὲ θὰ ἴδωμεν προτομὰς τῶν μεγάλων πολιτικῶν μας ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ;

— Ἀπῆλθε χθὲς εἰς Λάρισσαν ὁ κ. Δημ. Γερολάζος, διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας, ὡς τακτικὸς καθηγητὴς τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Διδασκαλείου. Γινώσκομεν τὴν φιλοπονίαν, τὴν πολυπειρίαν καὶ τὴν ἐμβρίθειαν τοῦ κ. Γερολάζου καὶ διὰ τοῦτο θεωροῦμεν τὸν διορισμόν του ὡς ἀνυσιμώτατον εἰς τὸ ἤδη συμπληρούμενον ἐν Λαρίσσῃ Διδασκαλεῖον.

— Ἂν καὶ ὀλίγον ἀργά, ἀλλ' ἐλύθη τέλος καὶ τὸ τόσον περίπλοκον ζήτημα εὑρέσεως καταλλήλου διευθυντοῦ τῶν ἐν Φιλιππουπόλει Ζαριφείων Διδασκαλείων· ὡς τοιοῦτος διωρίσθη ὁ κ. Τσούλκας, τέως Γυμνασιάρχης Βιτωλίων. Ὁ διορισμὸς οὗτος φαίνεται ἡμῖν ἐπιτυχής, διότι ὁ κ. Τσούλκας, ὡς ἀσχοληθεὶς ἐν Γερμανίᾳ περὶ τὰ παιδαγωγικά, καὶ ὡς κτησάμενος καὶ πεῖραν ἐν Βιτωλίοις ἱκανήν, θὰ δυνηθῇ νὰ χειραγωγήσῃ ἐκείνην τὴν ὑπὸ τὸν Αἶμον ἑλληνικὴν ἐκπαιδευτικὴν μηχανήν, ἐκ τῆς ὁποίας ἡμεῖς πολλὰ ἐλπίζομεν. Ὁ κ. Τσούλκας ἀπέρχεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ θέσιν αὔριον. Ἂς ἔχῃ θάρρος καὶ ὑπομονήν, ἂς μὴ λησμονῇ μηδ' ἐπὶ

στιγμὴν τὸν μέγαν προορισμὸν τῶν Ζαριφείων Διδασκαλείων καὶ θὰ *ἐπιτύχῃ*.

— Δικασθέντες σήμερον ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου οἱ ἀλλήλους ἐγκαλοῦντες κκ. Κουμπάρης καὶ Βερβέρης, Συντάκτης τοῦ *Παλμανθρώπου*, κατεδικάσθησαν ὁ μὲν πρῶτος κατ' ἀντιμωλίαν εἰς τριήμερον κράτησιν, ἐρήμην δὲ ὁ δεύτερος εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν.

— Δὲν σᾶς ὡμιλοῦμεν περὶ τοῦ ταχυδρομικοῦ ἐπιστάτου Ναυπλίου, τοῦ κ. Τσόγγα, ὅστις, ἅμα μεταβὰς αὐτοῦ ἀνεζωογόνησε καὶ ἀνερρύθμισε τὸ ταχυδρομεῖον; Eh bene, ὡς λέγουν καὶ οἱ Ἰταλοί, ὑπάρχει βουλευτὴς Ναυπλίου ὅστις ζητεῖ τὴν παῦσίν του· διατί; Διότι ἐργάζεται, δὲν ὀκνεῖ, καὶ δὲν καταχρᾶται. Ἀλλ' ἐννοοῦμεν νὰ ἄρωμεν ὅλην ἡμῶν τὴν ὑπόληψιν ἀπὸ τοῦ κ. Μανσόλα, ἂν τυχὸν ἐνδώσῃ εἰς τὴν ἀχρείαν ἀπαίτησιν τοῦ ἐν λόγῳ βουλευτοῦ.

ΣΤΑΦΙΣ

Ἰδοὺ κατάστασις ἀκριβὴς τοῦ ἐκ τῆς ἐσοδείας τοῦ ἔτους 1883 ἐξαχθέντος σταφιδοκάρπου μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου, εἰς λίτρας.

Κατ' ἐπαρχίας. *Πατρῶν*, 3.887,587. *Κορινθίας*, 1,050,684. *Αἰγιαλείας*, 6,505,854. *Μεσολογγίου*, 58, 763. *Ἠλείας*, 707,275. *Τριφυλίας*, 5.600,684. *Μεσσηνίας*, 2,303,792. *Πυλίας*, 3,122,328. *Ναυπλίας καὶ Ἄργους*, 25.623. *Κεφαλληνίας*, 540,542.

Κατὰ λιμένας ἐξαγωγή. *Πατρῶν*, 10,453.271. *Αἰγίου*, 6,65[illegible],645. *Καλαμῶν*, 2.240,229. *Ζακύνθου*, 3, 853,138. *Ἀργοστολίου*, 522,542. *Κατακώλου*, 35,860. *Ναυπλίας*, 22,447. *Σάμης*, 18,000.

Τὸ ὅλον τοῦ ἐξαχθέντος σταφιδοκάρπου κατὰ μῆνα Αὔγουστον: **23,803,132.**

***

Ἀπὸ τὰς Πάτρας τηλεγραφοῦσιν ὅτι ἀγγλικὸν ἀτμόπλοιον Picqua παραλαβὸν βαρέλια 3025 σταφιδοκαρποῦ ἐκ λιτρῶν 849,461 ἀποπλέει διὰ Ζακύνθου εἰς Ἀμερικήν.

Ὡσαύτως ἀτμόπλοιον ἀγγλικὸν Olympus παραλαβὸν βαρέλια 3419 καὶ κιβώτια 16476 σταφιδοκαρποῦ ἐκ λιτρῶν 2,361,493 ἀποπλέει εἰς Λονδῖνον.

Ὡσαύτως ἀτμόπλοιον ἀγγλικὸν Cherburg παραλαβὸν βαρέλια 1185 κιβώτια 9520 καὶ σάκκους 993 σταφιδοκαρποῦ ἐκ λιτρῶν 1,148,531 ἀποπλέει διὰ Μελίτης εἰς Ἀμερικήν.

Σῦκα

Ἐξήχθησαν ἐκ Καλαμῶν, παραγθέντα ἐν Μεσσηνίᾳ, καθ' ὅλον τὸν μῆνα Αὔγουστον **18,872** καντάρια.

Η ΓΑΛΛΙΑ

ΚΑΙ ΑΙ ΠΑΠΙΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

Β'

Οἱ Οὐνῖται

Ἡ Ρώμη συγχωρεῖ εἰς τοὺς Οὐνίτας τὸ πάλαι σύμβολον τῆς πίστεως, προσέτι τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ τὸ τελετουργικόν, ὅπως εἶχον αὐτοὶ καὶ πρότοῦ. Ἀδιάφορον δὲ θεωροῦσα καὶ αὐτὴν τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως πρὸς σωτηρίαν, ἀρκεῖται ν' ἀποσπάσῃ τοὺς ὀρθοδόξους ἐκ τῆς κανονικῆς δικαιοδοσίας τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ νὰ ὑπαγάγῃ αὐτοὺς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πάπα, ἔστω καὶ ἰδανικήν τινα οὖσαν τὸ κατ' ἀρχάς. Ἐπὶ τούτῳ δὲ μηχανᾶται τὰ πάντα, καὶ ἐθνικὰς ἀντιζηλίας ἐξεγείρει καὶ τὴν ἥκιστα φιλαρχικὴν τῶν Ἐκκλησιῶν προσπαθεῖ νὰ παραστήσῃ ὡς ἐπιζητοῦσαν

μάρτυρες τῆς Ἰωάννης ἦσαν ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ καὶ ὁ ἰατρὸς Λέγενδρος.

Ἐκτὸς τοῦ συνταγματάρχου ὑπῆρχον πρὸς τούτοις ἐκεῖ παρόντες εἰς τοὺς γάμους τοῦ λοχαγοῦ, ὁ ἵλαρχός του καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ φίλοι του.

Κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ δημαρχείου αἱ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τῶν μελλονύμφων συνανεμιγνύοντο μὲ τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ τὰ πυροτεχνήματα. Ἔπειτα σιωπῆς ἐπελθούσης ἐνεχειρίσθησαν αἱ ἀνθοδέσμαι, μεθ' ὃ διηυθύνθησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Εἰς τὴν χώραν τῶν Βοσγίων δὲν συγχαίρουσι τοὺς νεονύμφους σρίγγοντες τὴν χεῖρά των, ὅπως ἐν Παρισίοις, μετὰ τὴν θρησκευτικὴν τελετήν, ἀλλὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς νύμφης, ἥτις εἶνε ἀνοικτὴ ἐπὶ μίαν ὥραν εἰς πάντας τοὺς προσερχομένους.

Ἡ Ἰωάννα ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς πάντας τοὺς προσελθόντας, οἵτινες ἦσαν πολυάριθμοι, καὶ μετὰ μειδιάματος ἀντήλλασε μεθ' ἑκάστου αὐτῶν λόγους τινὰς φιλόφρονας. Τέλος οἱ νεόνυμφοι μείναντες ἐλεύθεροι ἔσπευσαν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ὅπου ἀνέμενον αὐτοὺς οἱ προσκεκλημένοι.

Ἐπὶ τῆς ταπητοστρωτοῦς τραπέζης εἶχον τεθῆ τὰ δῶρα τὰ δοθέντα εἰς τὴν νεόνυμφον. Ἡ Ἰωάννα μετὰ συγκινήσεως, τὴν ὁποίαν μόλις ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ, ηὐχαρίστησε τὴν βαρόνην Δεσιμαΐζ καὶ τὴν Ἐρριέττην, αἵτινες ἐνηγκαλίσθησαν αὐτήν.

Μετὰ ταῦτα ἔλαβε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς μεγαλοπρεπὲς περιλαίμιον ἐξ ἀδαμάντων ἀξιοσημειώτου ὄγκου καὶ διὰ τῆς ἄλλης ὅρμον ἀδαμάντινον.

— Ἰδοὺ τὸ δῶρον σας, κυρία μαρκησία, καὶ τὸ ἰδικόν σας, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν· ἀγνοῶ τὴν ἀξίαν τῶν θαυμασίων τούτων κοσμημάτων, ἀλλ' εἶνε πολὺ ὡραῖα, πολὺ ὡραῖα δι' ἡμᾶς οἵτινες εἴμεθα πένητες, προσέθηκε στραφεῖσα πρὸς τὸν σύζυγόν της. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ τολμήσω νὰ φέρω ποτὲ αὐτά.

Πάντες ἐπλησίασαν ὅπως θαυμάσωσι τὰ λαμπρὰ ταῦτα κοσμήματα, τὰ ὁποῖα ὁ συνταγματάρχης ἐξετίμησε τὸ ὀλιγώτερον εἰς 400 χιλιάδας φράγκα.

— Ἀγαπητή μου Ἰωάννα, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, ἐσκέφθημεν ἀπεναντίας ὁ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ ὅτι πρέπει νὰ φέρετε τὰ κοσμήματα ταῦτα ὡς ἀνάμνησιν προερχομένην ἐξ ἡμῶν. Ἐξελέξαμεν ταῦτα εὑρίσκοντες ὅτι μόλις σᾶς εἶνε ἀνάξια.

— Καὶ θὰ φέρετε ταῦτα, Ἰωάννα, ἐπειδὴ καὶ δικαιοῦσθε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

Ὁ Λανδρὺ εἰσελθὼν ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ἐξ ἐβένου κιβώτιον.

Γενικὴ κίνησις ἐκπλήξεως.

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ κραυγήν:

— Τί ἀκόμη!

— Ὄχι, Ἰωάννα, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος μειδιῶν· τοῦτο δὲν εἶνε δῶρον, εἶνε κτῆμά σας, τὸ ὁποῖον μέλλω νὰ σᾶς ἐγχειρίσω.

— Κτῆμά μου;

Ὁ μαρκήσιος ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοβαρᾶς:

— Τὸ μυστικὸν τῆς γεννήσεως ἀπεκαλύφθη, Ἰωάννα, καὶ γνωρίζετε τώρα τὸ φρικτὸν τέλος τοῦ Καρόλου Σεβρὺ, πατρός σας, καὶ τῆς Ζελιμᾶς, μητρός σας. Οἱ γονεῖς σας, Ἰωάννα, δὲν ἀπέθανον πένητες· εἶχον συναθροίσει ἐν Βαταυΐᾳ κατ' ἀρχὰς καὶ ἐν Βεγγάλῃ μετὰ ταῦτα μικρὰν περιουσίαν. Ὁ Κάρολος Σεβρὺ ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν ἔχων 500 χιλιάδας φράγκων.

Ἀπὸ ἐκπλήξεως μετέβαινον εἰς ἔκπληξιν.

Ὁ μαρκήσιος ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου ἀργυρᾶν κλεῖδα ἤνοιξε τὸ κιβώτιον.

— Ὁ Κάρολος Σεβρὺ, ἐξηκολούθησεν, εἶχε φίλον ἐν Λονδίνῳ τραπεζίτην τῆς Ἑταιρίας τῶν Ἰνδιῶν· εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ὁ πατήρ σας κατέθεσε τὸ κεφάλαιόν του. Ὁ τραπεζίτης οὗτος, τίμιος ἀνήρ, δὲν ἐφύλαξε μόνον τὸ ἐμπιστευθὲν εἰς αὐτὸν κεφάλαιον ἵνα ἐγχειρίσῃ ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν δικαιοῦχον, ἀλλὰ καὶ ἐχρησιμοποίησεν αὐτὸ εἰς τὰς ἐμπορικάς του ἐπιχειρήσεις· ὥστε, Ἰωάννα, εἰς τὸ κιβώτιον τοῦτο ὑπάρχουσι τρία ἑκατομμύρια καὶ διακόσιαι χιλιάδες φράγκων εἰς τίτλους τῆς γαλλικῆς *ῥέντας*.

Ἰδοὺ ἡ περιουσία τὴν ὁποίαν φέρετε ὡς προῖκα εἰς τὸν σύζυγόν σας.

— Ἀ! Ἰάκωβε, Ἰάκωβε! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα.

Καὶ πάλλουσα ἐκ συγκινήσεως ἔνδακρυς ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της.

.....

.....

Ὀκτὼ μῆνες παρῆλθον.

Ἐπανεύρίσκομεν τὰ πρόσωπα ἡμῶν ἐν Βωκοὺρ ἐπὶ τοῖς γάμοις τῆς Δεσποινίδος Δεσιμαΐζ μετὰ τοῦ κόμητος Ἰωάννου Σαμαράνδ.

Ἐν Βωκοὺρ ὡς καὶ ἐν Μαρέϊλ μεγάλη ἑορτὴ διὰ τὸν τόπον ἦτο ἡ τέλεσις τῶν γάμων τούτων.

Ὁ αὐτὸς ἐνθουσιασμός, αἱ αὐταὶ εὔθυμοι φωναὶ ἀκούονται. Ἡ βαρόνη καὶ ἡ θυγάτηρ της, ἀγαπώμεναι ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, περιστοιχίζονται ὑπὸ πλήθους συγκεκινημένου. Πτωχοὶ καὶ πλούσιοι πάντες ἐκδηλοῦσι τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν εἰλικρινῆ αὐτῶν ἀγάπην.

Οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν πολυάριθμοι. Οὐδέποτε ἐν τῷ πύργῳ ὑπῆρξε καὶ ὅτε μάλιστα ἔζων ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα τοιαύτη ὑποδοχή, τοσούτῳ λαμπρὰ συνάθροισις προσώπων σημαντικῶν.

Ὁ βαρόνος Ραοὺλ Δεσιμαΐζ εἶχεν ἔλθει ἐξ Ἀφρικῆς, ὅπως παραστῇ εἰς τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς του.

διὰ τῆς θρησκείας νὰ ὑποδουλώσῃ τοὺς πιστοὺς καὶ καθυποτάξῃ αὐτοὺς εἰς ξένους ἐθνικοὺς σκοπούς, κατασυκοφαντεῖ δὲ αὐτὴν ὡς ἅρπαγα καὶ φιλοκτήμονα, ὡς αὐθαίρετον καὶ δεσποτικὴν καὶ ἐν γένει μετέρχεται πάνθ' ὅσα κοσμικὰ καὶ δόλια καὶ συκοφαντικά, ἐν παρέργῳ μόνον φροντίζουσα περὶ τῶν πνευματικῶν, καὶ τοῦτο δὲ ὅπως παραστήσῃ αὐτὰ ὡς ἀσήμαντα καὶ ὡς ἀναξίαν λόγου τὴν διαφορὰν τῶν Ἐκκλησιῶν, οὕτω δὲ καταστήσῃ εὐχερεστέραν τὴν μετάβασιν εἰς τὸν Οὐνιτισμόν. Διὰ ταῦτα τὸ νόθον τοῦτο κατασκεύασμα ὁ Οὐνιτισμὸς οὐ μόνον δὲν καθαιρεῖ τὰς ἐθνικὰς ἀξιώσεις τῶν προσερχομένων εἰς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἐπιτείνει καὶ ἐνισχύει αὐτάς, ἐντεῦθεν κυρίως λαμβάνων τὴν πρώτην ἀρχήν. Δυσηρεστήθησαν οἱ Βούλγαροι κατὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, προφάσει μὲν διότι αὕτη ἦτο αὐθαίρετος καὶ δεσποτική, πράγματι ὅμως διότι ἡ Μ. Ἐκκλησία ἠρνήθη νὰ ὑπηρετήσῃ ἀντικανονικὰς ἀξιώσεις περὶ αὐτοδιοικήσεως καὶ ἐξαρχίας ἐκκλησιαστικῆς, πρὶν ἀνακτήσωνται τὴν πολιτικὴν αὐτῶν αὐτονομίαν; Ἰδοὺ ἡ Ρώμη ἀνοίγει πάραυτα εἰς αὐτοὺς τὰς ἀγκάλας, ὑπόσχεται εὐρυτάτην αὐτοδιοίκησιν, δὲν ἐννοεῖ νὰ μεταβάλῃ τὸ παράπαν τὸ ἐκκλησιαστικὸν καθεστὼς, ἂν μόνον ἀναγνωρίσωσι τὴν ὑπερτάτην τοῦ Πάπα δικαιοδοσίαν καὶ καταστῶσιν Οὐνῖται. Ἡ ἀφιλοκερδὴς προσφορὰ δὲν ἐγένετο δεκτὴ παρὰ τῶν Βουλγάρων, ἐν τούτοις ἔνθεν μὲν ἡ πολιτικὴ ἐνίων Δυνάμεων, ἔνθεν δὲ ἡ ἐκκλησιαστικὴ τῆς Ρώμης ῥαδιουργία δὲν ἔπαυσεν, εἰ μὴ ἀφοῦ κατωρθώθη νὰ ἀποσχισθῶσιν οὗτοι ἐκ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Ὅ,τι δὲ τότε ἐπεχειρήθη ἐν μεγάλῳ, ἐπαναλαμβάνεται τανῦν ἐν σμικρῷ κατὰ πόλεις καὶ χωρία ἐν Μακεδονίᾳ. Ὅπως δὲ τότε, οὕτω καὶ νῦν ἡ πολιτικὴ ἐκμεταλλεύεται τὴν ἀφανῆ καὶ ἀκώλυτον καὶ ἀκαταπόνητον ἐκκλησιαστικὴν ῥαδιουργίαν.

Δύναται ἡ Γαλλία νὰ ἔχῃ συμφέρον τι ἐν τῇ ποοστασίᾳ τοιούτων ἐνεργειῶν τοῦ παπισμοῦ, νὰ ἀρυσθῇ δὲ ἐξ αὐτῶν πολιτικὴν δύναμιν, ὥστε νὰ παρίσταται ὑπέρμαχος τοιούτων σκοτίων ἐνεργειῶν; Νομίζομεν ὅτι πᾶν τοὐναντίον εἶναι ἀληθὲς, τοὐλάχιστον ὡς πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν. Ἡ Γαλλία ὀφείλει ὄχι μόνον νὰ μὴ παρενθαρρύνῃ τοιαύτας προσπαθείας, ἀλλ' εἰ δυνατὸν καὶ νὰ καταπολεμῇ αὐτάς· ἰδοὺ δὲ διὰ τί.

Ὁ οὐνιτισμὸς εἶναι ὅπλον καὶ στρατήγημα τῆς Ρώμης, οὐτινος μόνον κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας γίνεται χρῆσις. Ἡ ἐπιτυχία αὐτοῦ δηλοῖ ἐξασθένησιν ταύτης, τοῦτο δὲ ἢ μᾶλλον ὁ ἀποχωρισμὸς πιστῶν ἐξ αὐτῆς τί δηλοῖ πολιτικῶς ἢ ἐθνικῶς; Προκειμένου περὶ Ἀνατολῆς δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ὅτι ἐν ἐλλείψει πολιτικοῦ ἢ καὶ κοινοτικοῦ βίου, ὁπωσοῦν κεκανονισμένου, ἡ θρησκεία εἶναι τὸ πρώτιστον ἑλατήριον καὶ ἡ κυριωτάτη πνευματικὴ δύναμις, ἐν δευτέρα δὲ μοίρᾳ τίθενται αἱ ἐθνικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀξιώσεις. Τοῦτο εἰδότες καλῶς ἅπαντες οἱ πολιτικῶς ῥαδιουργοῦντες ἐν Τουρκίᾳ μεταχειρίζονται τὴν θρησκείαν ὡς τὸ ἐπιτηδειότατον ὅπλον ἐπιδράσεως ἐπὶ τὸν λαόν. Εἶναι εὐκολώτατον νὰ ὁρίσῃ τις, τί δυναται πολιτικῶς ὁ οὐνιτισμὸς ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἐν Τουρκίᾳ. Ἐκ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐθνικοτήτων οἱ Ἕλληνες εἶναι οἱ πιστότατοι εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀνήκοντες εἰς αὐτὴν καὶ κατὰ πεποίθησιν καὶ διότι θεωροῦσι καθῆκον ἱερὸν νὰ ἐμμένωσιν ἐν τῇ πίστει ἐκείνῃ, ἥτις ἔσωσε καὶ σώζει ἔτι τὸν ἐθνισμὸν αὐτῶν. Ὁ παπισμὸς ἀποσπῶν διὰ τοῦ οὐνιτισμοῦ Ἕλληνας ἐκ τῆς ἡμετέρα Ἐκκλησίας ἐξασθενεῖ φανερῶς τὴν ἐθνότητα ἡμῶν καὶ καθίσταται ἐπιζήμιος εἰς τὸν ἑλληνισμόν. Τοιαῦτα μαρτύριον τούτου πρόκειται ἡμῖν οἱ ἔκφυλοι Λεβαντῖνοι· ἀλλ' ἡ περίστασις αὕτη δὲν πρέπει νὰ ληφθῇ νῦν ὑπ' ὄψιν, διότι εἶναι τῶν σπανιωτάτων καὶ σήμερον ἡ στρατολογία οὐνιτῶν ἐξ ἀληθῶν Ἑλλήνων. Τὴν δύναμιν τοῦ οὐνιτισμοῦ ὑπὸ πολιτικὴν ἔποψιν δέον νὰ ἐξετάσῃ τις ἐπὶ ἄλλων ἐθνοτήτων ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ, κατ' ἐξοχὴν δὲ ἐπὶ τῶν Βουλγάρων καὶ δὴ ἐν σχέσει πρὸς τὰ κράτη, ἅτινα προβάλλουσιν ἀξιώσεις κληρονομικὰς ἐπὶ τῆς Τουρκίας.

Οἱ Ἕλληνες καὶ παρ' Ἀλβανοῖς ἔχουσι πολλοὺς τοὺς οἰκείους πρὸς αὐτοὺς διακειμένους, καὶ παρὰ Βλάχοις· ἔτι μᾶλλον, καὶ παρὰ Βουλγάροις οὐκ ὀλίγους, ἰδίᾳ δὲ παρὰ τοῖς βουλγαροφώνοις. Εἰς τούτους κυρίως στηρίζει ἡ Ἑλλὰς τὰς ἐλπίδας της περὶ μεγάλου ἐθνικοῦ μέλλοντος. Ἀλλ' εἶνε παρατηρημένον ὅτι, ἐνῷ καὶ ὀθωμανοὶ Ἀλβανοὶ διάκεινται συμπαθῶς πρὸς τοὺς Ἕλληνας, παπισταὶ ἢ οὐνῖται, εἴτε Ἀλβανοὶ εἴτε Βούλγαροι, εἶνε πάντες ἄσπονδοι ἐχθροὶ αὐτῶν. Πλὴν οὐ μόνον πρὸς τὸν ἑλληνισμὸν ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Ρωσσίαν ὡς ὀρθοδοξον δύναμιν διάκεινται δυσμενέστατα μόνον δὲ πρὸς Δυνάμεις, ὀπαδοὺς τοῦ παπικοῦ δόγματος, καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὴν Αὐστρίαν τρέπονται αἱ συμπάθειαι αὐτῶν. Τὴν δύναμιν δὲ ἣν ὁ ἑλληνισμὸς ἀρυεται ἐκ τῆς ὀρθοδοξίας, αἰσθάνεται καὶ ἡ Ρωσσία κάλλιστα· ἀφ' ὅτου δὲ ἡ διάστασις τῶν Σλάβων καὶ Ἑλλήνων κατέστη ἀδιάλλακτος, οἱ δὲ Βούλγαροι ἐξέπεσον ἐν τέλει εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν σχίσμα, διενοήθησαν οὗτοι καὶ ἡ προστάτις αὐτῶν δύναμις νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτὸ ὡς ὅπλον παρὰ τοῖς Βουλγάροις, τοῖς πιστοῖς μένουσιν εἰς τὴν ἡμετέραν ἐκκλησίαν, ἐναντίον τοῦ ἑλληνισμοῦ. Ὁ ἀποχωρισμὸς δὲ Βουλγάρων, φίλων πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἢ βουλγαροφώνων Ἑλλήνων ἐκ τῆς ὀρθοδοξίας καθιστᾷ αὐτοὺς εὐθὺς πολεμίους τοῦ ἑλληνισμοῦ. Ἡ Αὐστρία ἀφ' ἑτέρου κατανοοῦσα ὅτι οἱ μὲν ὀρθόδοξοι Βούλγαροι, ὅπως καὶ οἱ ὀρθόδοξοι Ἀλβανοὶ καὶ Βλάχοι συμπαθοῦσι πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οἱ δὲ σχισματικοὶ ἐξυπηρετοῦσι τὰ βουλγαρικὰ καὶ ρωσσικὰ σχέδια, μόνον ἐν τῷ παπισμῷ καὶ τῷ οὐνιτισμῷ νομίζει ὅτι εὑρίσκει τὸ μέτον, δι' οὗ δύναται νὰ προσελκύσῃ εἰς ἑαυτὴν ὀπαδοὺς ἐπὶ τῆς ἰλλυριακῆς χερσονήσου, ἰδίᾳ δὲ δι' αὐτοῦ ἐλπίζει νὰ ἀποσπάσῃ τοὺς Σλάβους ὁριστικῶς ἐκ τῆς Ρωσσίας καὶ νὰ συνδέσῃ πρὸς τὴν ἰδίαν τύχην.

Τούτων οὕτως ἐχόντων διὰ τίνα λόγον ἡ Γαλλία ὀφείλει νὰ συμπαθῇ πρὸς τὸν οὐνιτισμὸν καὶ νὰ προστατεύῃ αὐτόν; Ὁ οὐνιτισμὸς σημαίνει ἐξασθένησιν τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ ἐνίσχυσιν τῆς αὐστριακῆς ἐπιρροῆς ἐν τῇ Ἀνατολῇ· συμφέρει ὅμως τοῦτο εἰς τὴν Γαλλίαν; Ἡ ἐπικράτησις τῆς Αὐστρίας ἐπὶ τῆς Ἰλλυρικῆς Χερσονήσου δηλοῖ ἐνίσχυσιν αὐτῆς ὡς ναυτικῆς δυνάμεως ἐν τῇ Μεσογείῳ ἐπικράτησιν δὲ ἰδίᾳ τοῦ ἐμπορίου αὐτῆς ἐν τῇ περὶ ἧς ὁ λόγος χώρᾳ καὶ ἀποκλεισμὸν ἐξ αὐτῆς τοῦ γαλλικοῦ· συμφέρουσι ταῦτα εἰς τὴν Γαλλίαν, συμφέρει ἰδίᾳ εἰς αὐτὴν νὰ ἀποκλεισθῇ τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ βιομηχανία αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, ἀφοῦ ἤδη ἐξωθοῦνται κατὰ μικρὸν ἐξ ἄλλων παγκοσμίων ἀγορῶν; Εἶνε πλάνη νὰ νομίζῃ τις ὅτι προστατεύουσα ἡ Γαλλία Λεβαντίνους ἢ καὶ Οὐνίτας δύναται νὰ ἀρυσθῇ οἱανδήποτε πολιτικὴν ὠφέλειαν ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ· εἶνε πλανη ἀσυγχώρητος ἵνα μή τι χεῖρον εἴπωμεν, νὰ πιστεύῃ ὅτι Ἰησουΐται, διωκόμενοι ἐν Γαλλίᾳ, δύνανταί ποτε νὰ ἔχωσι συμπαθῶς πρὸς αὐτὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὅτι δὲ Ἰταλοὶ προϊστάμενοι παπικῶν καθιδρυμάτων καὶ Γερμανοὶ μοναχοί, μετερχόμενοι τὸν διδάσκαλον δύνανται νὰ προάγωσι τὰ γαλλικὰ συμφέροντα, ὡς ἔγραφεν ἐσχάτως ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀνταποκριτής τις εἰς τὴν γαλλικὴν *Ἐφημερίδα τῶν Συζητήσεων*. Ἡ Γαλλία ἔχει ἰσχυρότατα ὅπλα πρὸς ἀπόκτησιν εὐρυτάτων συμπαθειῶν καὶ ἀληθοῦς πολιτικῆς δυνάμεως ἐν τῇ Ἀνατολῇ.—τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν πολιτισμὸν αὐτῆς. Οὐχὶ διὰ τὴν διδασκαλίαν καθόλου, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης προσφεύγουσιν εἰς τὰ σχολεῖα τῶν παπικῶν προπαγανδῶν πολλοὶ ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Διὰ τὸν πολιτισμὸν αὐτῆς κέκτηται ἡ Γαλλία τὰς πλείστας συμπαθείας παρὰ πᾶσι τοῖς ἀνεπτυγμένοις ἐν αὐτῇ. Διὰ τῆς γλώσσης δὲ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῆς προσεκτήσατο καὶ τὰς συμπαθείας τοῦ ἔθνους ἐκείνου, δι' οὗ κυρίως διωχετεύονται καὶ τὰ φῶτα καὶ ὁ πολιτισμὸς τῆς Δύσεως εἰς τὴν Ἀνατολήν. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔθνος εἶνε τὸ ἑλληνικὸν, ὅπερ ὡς τοιοῦτον οὐ μόνον δὲν πρέπει νὰ διώκῃ ἡ Γαλλία προστατεύουσα προπαγάνδας Ἰησουϊτῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπερμαχῇ αὐτοῦ, τοῦτο δὲ πράττουσα θὰ ὑπηρετήσῃ καὶ τὰ ἀληθῆ αὐτῆς συμφέροντα. Διὸ ὀρθότατα ἔλεγεν ὁ Γαμβέττας, ὅτι *ἡ προστασία τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶνε αἴσθημα συμπαθείας, ἀλλ' ἀληθὲς συμφέρον τῆς Γαλλίας.*

Ὀρθόδοξος

Οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰωάννου Σαμαρὰνδ ἦσαν ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν καὶ ὁ Γουλιέλμος Βὰν Ὄσσεν, οἱ τῆς Ἐρριέττης Δεσιμαΐζ ὁ κ. Βιολαὶν καὶ ὁ κόμης Μωριέν.

Ὀνομάσωμεν ἐκ τῶν προσκεκλημένων τὸν Πέδρο Κάστορα καὶ τὴν νεαρὰν σύζυγόν του, τὴν θελξικάρδιον Σουσάναν Βιολαίν, τὴν κόμησσαν Μωριὲν, τὸν Ἐδουάρδον, τὴν Ἔμμαν καὶ τὴν Λευκὴν Μωριὲν, τὸν Ἰάκωβον Βαιγιὰν, τὴν κυρίαν Ἰακώβου Γρανδὲν, εἴπερ ποτε ὡραίαν, τὸν Γεροκάτσικα, ἐκπλησσόμενον διότι εὑρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ τοσούτων διακεκριμένων, ἀλλὰ κατέχοντα τὴν θέσιν του, τέλος τὸν Λανδρὺ, ὅστις ἐγένετο ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ κ. Σαμαρὰνδ, μένων ταὐτοχρόνως καὶ φίλος αὐτοῦ, τὸν δοῦκα καὶ τὴν δούκισσαν Κορζενὸν, τὸν κ. Ἰούλιον Χὰς καὶ τὴν σύζυγόν του, δύο νεωστὶ συζευχθέντας, τὸν συμβολαιογράφον τῆς κ. Δεσιμαΐζ καὶ τὴν σύζυγόν του, τὸν ἐπιθεωρητὴν τῶν δασῶν κ. Μονζινὼ καὶ τὴν οἰκογένειάν του.

Ἀπὸ πέντε μηνῶν ὁ Λανδρὺ κατοικεῖ ἐν Βλαινκοὺρ, ἐπιτηρῶν τὴν ἐπισκευὴν τοῦ φεουδαλικοῦ οἰκήματος, ὅπερ ἠγόρασεν ὁ μαρκήσιος.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ γάμου θὰ μεταβῶσιν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Βλαινκοὺρ τοῦ ὁποίου, κατὰ τὴν ἀγγελίαν τοῦ Λανδρὺ, περατοῦνται τὰ τελευταῖα ἔργα. Ταὐτοχρόνως θὰ μεταβῶσιν ἵνα καταθέσωσι στεφάνους ἐπὶ τοῦ μνημείου, ὅπερ ἡ Ἰωάννα ἀγήγειρεν εἰς μνήμην τοῦ Καρόλου Σεβρὺ καὶ τῆς Ζελιμᾶς.

Θὰ μεταβῶσιν ἐπίσης εἰς τὸν Φαιὸν Λόφον, διότι ἡ μαρκησία θέλει νὰ ἴδῃ τὸ σπήλαιον τοῦ Λυκογιάννη, τὴν σκοτεινὴν ταύτην κατοικίαν ἐν μέσῳ τῶν βράχων, ὅπου ὁ υἱός της ἔζησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ἡ Ἐρριέττη ὡσαύτως ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ τὸ μέρος, ὅπου ἔπεσε, τὸ φρικαλέον βάραθρον, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ εὕρῃ τρομερὸν θάνατον, ἐὰν ὁ Λυκογιάννης δὲν ἔσπευδεν εἰς βοήθειάν της.

Ἡ εὐτυχία ἔρριψεν εἰς λήθην τὰς κακὰς ἡμέρας, ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἀναμνήσεις ἀποτελοῦσαι μέρος τῆς εὐτυχίας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὑπάρχουσιν ὡσαύτως καὶ ἀναμνήσεις αἵτινες καταστρέφουσι τὴν χαράν· τοιαύτη δὲ μένει ἀνεξάλειπτος ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ραοὺλ Δεσιμαΐζ.

Βλέπων τὴν Ἰωάνναν ἠσθάνθη βιαιότερον τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως. Οἱ ἄλλοι θέλουσι νὰ λησμονήσωσι καὶ συνεχώρησαν τὸ κακούργημά του, ἀλλ' αὐτὸς δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ, δὲν συνεχωρήθη ἀκόμη, αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἔπραξεν ἱκανὰ μέχρι τοῦδε πρὸς ἐπανόρθωσιν σῶν σφαλμάτων του.

Ἡ τύχη ἠθέλησεν, ἵνα ἡ θέσις του ὁρισθῇ παρὰ τῇ τραπέζῃ πλησίον τῆς Ἰωάννας. Τοῦτο ἦτο δι' αὐτὸν νέα σκληρὰ δοκιμασία. Ἐκάθισε μολαταῦτα. Ἦν καταστενοχωρημένος, τεταραγμένος, ὠχρότατος καὶ κατείχετο ὑπὸ τρομερᾶς ἀγωνίας.

Μειδίαμα τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν, καθίσαντος ἀπέναντί του, ἀνεκάλεσεν αὐτὸν εἰς ἑαυτόν. Ἄλλως ἡ Ἰωάννα προσηνέχθη αὐτῷ λίαν ἐπιχαρίτως.

Ἄρά γε ἠγνόει;

Οὐδὲν ἐγίνωσκε τῳόντι καὶ θ' ἀγνοῇ πάντοτε τὸ ὄνομα τοῦ νυκτερινοῦ ἐπισκέπτου, ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν της, ἵνα κλέψῃ, καθὼς εἶχον παραστήσει αὐτῇ.

Βλέπων ὅτι τὰ ἀπευθυνόμενα πρὸς αὐτὸν βλέμματα ἦσαν ψιλικὰ, μὴ ἔχων ν' ἀπαντᾷ ἢ εἰς λόγους συμπαθείας ὁ Ραοὺλ κατώρθωσε νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησίν του.

Κατὰ τὴν ἑσπέραν εἶδον αὐτὸν λίαν περιποιητικὸν πλησίον τῆς δεσποινίδος Ἔμμας Μωριέν.

Τοῦτο περιήγαγε τὴν δούκισσαν Κορζερὸν εἰς θέσιν ἵνα εἴπῃ ἱκανῶς μεγαλοφώνως ὥστε νὰ ἀκουσθῇ:

— Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχωμεν νέον γάμον.

Ὅλων τὰ βλέμματα διηυθύνθησαν ἐπὶ τοῦ Ραοὺλ καὶ τῆς Ἔμμας, ἥτις ἐγένετο ἐρυθρὰ ὡς ὥριμον κεράσιον.

Ἡ Ἐρριέτη, ἥτις εὑρίσκετο πλησίον, περιεπτύχθη αὐτήν.

. . . . . .

. . . . . .

Ἐν τοῖς χωρίοις τοῦ δήμου Ἀρεβίλλης συνεχῶς τὴν ἑσπέραν γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἀγρίου τοῦ δάσους τῆς Μαρέϊλ. Ὅσοι ἀφηγοῦνται τὰ γεγονότα, ἅτινα κατέστησαν αὐτὸν διάσημον ἐν τῇ χώρᾳ, ἀποπερατοῦσί πάντοτε τὴν διήγησίν των διὰ τῶν λέξεων τούτων.

— Καὶ νὰ λέγωμεν ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μάθωμεν τί ἀπέγεινεν ὁ δυστυχὴς οὗτος Λυκογιάννης!

ΤΕΛΟΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΠΑΤΡΩΝ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πάτραι, 5 Σεπτεμβρίου.

Ἡ «Νέα Ἐφημερίς» καὶ ὁ ἀγυρτάκος — Φόνος Κουτσονικολοῦ — Τρία κακουργήματα ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ — Κλοπὴ τοῦ Δημοσίου ταμείου.

Οὐδέποτε ἀναγινώσκω τὴν καλουμένην «Νέαν Ἐφημερίδα», διὰ τοῦτο παρὰ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ἔμαθον μόλις προχθὲς ὅτι *ἀγυρτάκος* τις ἀνήρεσε δῆθεν τὰ περὶ τῆς ἐν Πάτραις δημοσίας ἀσφαλείας ἐπισταλέντα ὑμῖν· ζητήσας ἀνεῦρον καὶ ἀνέγνων τὴν διατριβὴν ταύτην, ἥτις γέλωτα μὲν ἄπλετον μοὶ ἐπροξένησε διὰ τὰς γελοίας καὶ τετριμμένας δημοκολακείας τοῦ διατριβογράφου, θαυμασμὸν δὲ διὰ τὴν περὶ τὸ ψεύδεσθαι θρασύτητα αὐτοῦ· εἶναι δὲ οὗτος, ὡς κάλλιστα τὸ «Μὴ Χάνεσαι» διέγνω *ἀγυρτάκος* τις

σκοπῶν ὡς διασαλπίζει νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ φρονῶν ὅτι διὰ τῆς συγκαλύψεως τῆς ἀληθείας καὶ τῶν ἀηδῶν καὶ πεπατημένων περὶ λαοῦ φράσεων ἐκέρδισεν ἀσφαλῶς τὸ βουλευτικὸν ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον ἀπέχει ἀπ' αὐτοῦ ὅσον ἡ δημαρχία Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ Κουμπάκια. Τὸν ἀγυρτάκον δὲ τοῦτον ἐκτὸς τοῦ ἐγχωρίου τύπου διέψευσαν δυστυχῶς καὶ τρία ἔτι ἢ μᾶλλον τέσσαρα θύματα. Δὲν εἶχεν ἔτι κατευνασθῇ ἡ ἐπὶ ταῖς δολοφονίαις τοῦ φοιτητοῦ Κανελλοπούλου καὶ τοῦ γραμματέως τῆς εἰσαγγελίας τῶν Ἐφετῶν κατάπληξις, ὅτε πρό τινων ἡμερῶν ἕτερον ἔπεσε θῦμα ὁ μονογενὴς νέος Κουτσονικολὸς φονευθεὶς ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ καὶ ἐν κεντρικωτάτῃ συνοικίᾳ διὰ μαχαιρῶν καὶ πυροβόλων ὅπλων μετὰ κραταιὰν ἀντίστασιν· καὶ ὅμως—ἀντιγράφω ἐνταῦθα τὸν «Φορολογούμενον», ἵνα μὴ διϊσχυρισθῇ πάλιν ὁ ἀγυρτάκος ὅτι θέλομεν νὰ δυσφημήσωμεν τὴν πόλιν — καὶ «ὅμως, γράφει ὁ «Φορολογούμενος», ἐν ᾧ πᾶς τις ἐδικαιοῦτο νὰ προσδοκᾷ πεποιθότως ὅτι οἱ φονεῖς παραχρῆμα συνελήφθησαν ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ τῆς παταγώδους καὶ μακρᾶς ταύτης μάχης, πάντες ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ φυγοδικήσωσι καὶ οὐδεὶς τούτων ἄχρι τῆς ὥρας ταύτης ἀνευρέθη ἢ συνελήφθη.» Προχθὲς δὲ ἤτοι τὸ σαββατον καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεγίνωσκον τὸ διαψεῦδον τὸν ἀγυρτάκον «Μὴ Χάνεσαι» κατὰ περίεργον σύμπτωσιν ἀκούσας θόρυβον καὶ σκύψας ἀπὸ τοῦ παρὰ τὴν πλατεῖαν «Γεωργίου» ἐξώστου μου εἶδον κίνησιν καὶ ἀστυνομικὰ τρεχάματα· ἐρωτήσας ἕνα τῆς ἀστυνομίας ὑπάλληλον ἔμαθον ὅτι δύο μὲν ἐγένοντο φόνοι, εἷς τραυματισμὸς καὶ συμπλοκαί τινες ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ!! Ὁ εἷς τῶν φόνων τούτων εἶναι μὲν φόνος ἐξ ἀμελείας ἀλλὰ ἀμελείας πολλῷ μᾶλλον τῶν διοικουσῶν ἡμᾶς ἀρχῶν ἢ τοῦ διαπράξαντος τὸν φόνον. Κάρρον δῆλα δὴ ἐλαυνόμενον ἀπὸ ρυτῆρος διὰ μέσου τῆς κεντρικωτέρας καὶ πολυπληθεστέρας ὁδοῦ τῆς πόλεως συνέτριψεν οἰκτρῶς τὴν μητέρα τοῦ παρ' ἡμῖν δικηγόρου Μ. Παπαδοπούλου, ἣν καὶ ἐκηδεύσαμεν χθὲς παρακολουθοῦντος τὴν κηδείαν καὶ τοῦ ἀγυρτάκου. Μίαν ὥραν μετά, ἤτοι τὴν 11 π. μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὑπὸ ὄψεις μυριάδων ἀνθρώπων, ὁ υἱὸς τοῦ ἱερέως Σερέτη, ἐνεπήγνυε πελωρίαν μάχαιραν εἰς τὰ στήθη ἑνὸς ἄλλου πολίτου, ὃν καὶ τοῦτον ἐκηδεύσαμεν. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν πενθερὸς ἐπειραθη δολοφονίαν κατὰ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ, ἀμοιβαῖοι δὲ πυροβολισμοὶ καὶ τραυματισμὸς ἑνὸς συνετάρασον τὴν ἄνω πόλιν· οἱ δὲ φυλάσσοντες τὸ δημόσιον ταμεῖον στρατιῶται ἔκλεψαν 400 δραχμάς. Πασῶν δὲ τῶν πράξεων τούτων οἱ αὐτουργοὶ ᾤχοντο ἀπιόντες ἢ ἀμέριμνοι ἀπὸ πάσης καταδιώξεως διαιτῶνται εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν ἢ τῶν φίλων αὐτῶν. Τί λέγει διὰ ταῦτα ὁ ἀγυρτάκος; προτιμῶμεν τῇ ἀληθείᾳ νὰ δικαιωθῇ οὗτος παρὰ νὰ θρηνήσωμεν τόσα θύματα! πλὴν ἄλλως ἔδοξε τῇ θείᾳ προνοίᾳ ἢ μᾶλλον τῇ ἀπρονοησίᾳ τῶν ἀρχῶν καὶ τῇ ἀναπτυσσομένῃ διὰ τοῦτο ἀγριότητι τῶν κατοίκων. Περὶ πολλῶν ἄλλων προσεχῶς.

CE.TUS

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ

Κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ ἀπὸ 9 ἀπριλίου 1836 Βασ. Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως αἱ Ἀθῆναι, κατὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Πειραιῶς τοῦ Σταδίου, εἰς τὰς πλατείας τοῦ Λουδοβίκου καὶ λοιπὰς, ὅλαι αἱ οἰκίαι 1) πρέπει νὰ ἔχωσιν ἐν ἰσόγαιον καὶ ἓν ἀνώγειον πάτωμα καὶ 2) θέλουν πχηματίζει σειρὰν συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπον, τὰ δὲ σχέδια ὅλων τῶν εἰς τὰς ὁδοὺς ταύτας οἰκοδομουμένων οἰκιῶν θέλουν ὑποβληθῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ μηχανικοῦ, τὴν ἐπιθεώρησιν καὶ τὴν ἔγκρισιν. Ὁ νόμος οὗτος παρεβιάσθη καὶ παραβιάζεται ἀδαῶς ἀπὸ τῆς δημοσιευσεώς του, χωρὶς ἀρχή τις νὰ λάβῃ περὶ τούτου πρόνοιαν.

Κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω διατάγματος ἀπαγορεύεται ἡ σμίκρυνσις τῶν ὁδῶν μὴ ἐπιτρεπομένου εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας νὰ ἔχωσιν ὑπὲρ τὴν μίαν βαθμίδα ἐμπρὸς τῶν θυρῶν τῶν οἰκιῶν των, ἀλλ' ἐὰν διέλθῃ τις τὰς κεντρικωτέρας ὁδοὺς θὰ ἀριθμήσῃ ἑκατοντάδα παραβάσεων τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης, ἀδιαφορίᾳ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Μηχανικοῦ ἢ μᾶλλον τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων.

Ἀπαγορεύεται πρὸς τούτοις (ἄρθ. 11) εἰς τοὺς οἰκοδομοῦντας νὰ καλύπτωσι τὴν ὁδὸν μὲ ὕλας ἢ *ἐκριώματα* οἰκοδομῶν ἢ καὶ ν' ἀνοίγωσι λάκκους ἐν ταῖς ὁδοῖς. Ἐν Ἀθήναις ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη *κατηργήθη* ἀπὸ τοὺς οἰκοδομοῦντας καὶ ἰδίως εἰς τὰς ὁδοὺς Σταδίου καὶ Πειραιῶς.

Αἱ δενδροστοιχεῖαι παρουσιάζουσιν οἰκτρὰν εἰκόνα τῆς ἀκηδείας τῆς ἀρχῆς· ἀλλοῦ τὰ δένδρα ὑπέστησαν ἀραίωσιν ἀλλοῦ ἵστανται καχεκτικὰ καὶ ἑτοιμόρροπα, ἀποξηρανθέντα καὶ εἰς πρώτην ἰσχυρὰν πνοὴν ἀνέμου ἕτοιμα νὰ ριφθῶσιν ἐπὶ τῶν διαβατῶν.

ΑΛΛΑ ΠΕΡΙ ΚΩΠΑΙΔΟΣ

Ἡ ἀναλαβοῦσα τὴν ἀποξήρανσιν τῆς Κωπαΐδος Λίμνης ἑταιρία, καταλαβοῦσα ἐν τῇ ζώνῃ καὶ γαίας μὴ ἀποτελούσας ἔδαφος ὑπὸ συνήθων πλημμυρῶν κατακλυζομένας, ἐπέβαλε φόρους βοσκῆς εἰς τοὺς κατόχους καὶ ἰδιοκτήτας καὶ δικαίωμα ἀρδεύσεως καὶ ποτισμοῦ ζώων ἐκ τῶν ὑδάτων τῶν ποταμῶν *Κηφισσοῦ*, *Ἐράνης* καὶ *Μέλανος*, οὐχὶ διότι ἐπεχείρησε ἢ ἀποπεράτωσεν αὕτη τὴν ἀποξήρανσιν, ἀλλὰ διότι ἔχει προθεσμίαν καὶ δικαίωμα περὶ ἀποξηράνσεως Τῶν κατοίκων διαμαρτυρηθέντων, ἡ κυβέρνησις δὲν φαίνεται ὅτι ἔπραξέ τι ὑπὲρ αὐτῶν σπουδαῖον.

Οἱ Νομικοὶ σύμβουλοι διὰ ν' ἀποφανθῶσιν ἐζήτησαν νὰ μάθωσιν ἀπὸ μέρους τῆς Ἑταιρίας ἀπὸ πότε ἐννοεῖ αὕτη νὰ ὑπολογίσῃ τὰ 99 ἔτη τῆς ἐπικαρπίας, ἀπὸ τῆς ἀποξηράνσεως ἢ ἀπὸ τῆς συμβάσεως τῆς ἐκχωρησάσης τὴν ἀποξήρανσιν· ἡ δὲ ἑταιρία ζητεῖ 90 ἔτη ἵνα διασκεφθῇ περὶ τούτου καὶ ἀποφανθῇ!

Οἱ Νομικοὶ Σύμβουλοι εὑρίσκουσι δεδικασμένον τὸ ζήτημα, ἀν ὡς Λίμνην Κωπαΐδος κατέταξεν ἡ ἑταιρία καὶ ἐν τῇ ζώνῃ συμπεριέλαβε τὰ χωρία καὶ τοὺς Ναοὺς, χαρακτηρίσασα ταύτα λίμνην, τοὺς δὲ κατοίκους καὶ τὰ ζῶα αὐτῶν ὡς ἔγχελεις καὶ ἰχθύας!

Ὁ νομάρχης, ὡς ἐπληροφορήθημεν, ὑποβαλὼν κατὰ τὸν Μάρτιον ε.ε. παρατηρήσεις τινας ἐπὶ τῆς ἀδικίας, ἐκρίθη καὶ κατεκρίθη ὡς λαϊκὸς, τὰ λαϊκὰ δικαιώματα περὶ πολλοῦ ποιούμενος!

Πληροφορούμεθα προσέτι ὅτι ἡ Ἑταιρία ζητεῖ ἤδη τὴν εἰς αὐτὴν παραχώρησιν ἰδιοκτησιῶν δι' οἰκήματα καὶ διώρυγας, ἡ δὲ διοίκησις ἐνισχύει ταύτην κατ' ἀνάγκην ἵνα διασώσῃ τὰς ὑπὸ ἔκπτωσιν διατελούσας μετοχὰς αὐτῆς.

Ἡ κυρία **Φραγκίσκα Ζυγαλάκη** ἀγγέλλει εἰς τὰς κυρίας πελατίδας αὐτῆς, ὅτι μετέφερε τὸ ἐργαστήριόν της ἀπέναντι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Καρύτση).